

TRILOGIE ZHOUBNÁ LÁSKA

KAVKA

I TY NEJTEMNĚJŠÍ DUŠE TOUŽÍ PO LÁSCE...

& ŘEZNÍK

BRYNNE WEAVER

PŘELOŽILA KATEŘINA HARRISON LIPENSKÁ

Kavka
& Řezník

Copyright © 2023 by Raelene Samms

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Harrison Lipenská, 2025

Cover © Najla Qamber, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5842-5 (pdf)

Brynnne Weaver

Kavka & Řezník

Trilogie Zhoubná láska

přeložila Kateřina Harrison Lipenská

VAROVÁNÍ OHLEDNĚ OBSAHU

Přestože je *Kavka a Řezník* černá romantická komedie a doufejme, že vás skrze šílenství rozesměje, je opravdu černá! Čtěte prosím uvážlivě. Pokud máte dotazy k následujícímu seznamu, neváhejte mě kontaktovat na brynneweaverbooks.com nebo na některé ze sociálních sítí (nejaktivnější jsem na Instagramu a TikToku).

- Oční bulvy a oční důlky
- Amatérské chirurgické zákroky
- Ozdoby z kůže
- Motorové pily, sekery, nože, skalpely – spousta ostrých předmětů
- Náhodný kanibalismus
- Ne úplně náhodný kanibalismus
- Sporné využití mumifikované mrtvol
- Sluha po lobotomii
- Nevhodné používání kuchyňského náčiní
- Zmrzlina s příchutí sušenek s krémem – omlouvám se (ne, neomlouvám)
- Podrobné sexuální scény zahrnující (nejen) hrubý sex, úchylku na chválu, anální sex, hračky pro dospělé, škracení, plivání, dominantně submisivní interakce, genitální piercing

- Odkazy na rodičovské zanedbávání a zneužívání dětí
- Ztráta rodiče (není popisována)
- Odkazy na sexuální násilí na dětech (ne podrobné)

Kniha je o sériových vrazích, takže se v ní objevují zvrácené vraždy a chaos obecně.

Na konci knihy najdete playlist, který si určitě poslechněte.

*Pokud jste si přečetli varování ohledně
spouštěčů a u položky „ne úplně náhodný
kanibalismus“ jste si řekli: Paráda!,
tenhle příběh je pro vás.*

PROLOG

Kavka a Řezník

Každoroční srpnové klání

7 dní

Při remíze kámen, nůžky, papír

Tři vítězná kola (z pěti)

Vítěz bere Lesního fantoma

JEDNOU ZA ŽIVOT

Sloane

Sériově vraždit sériové vrahy je bezva koníček...

Ovšem jen do té doby, než se ocitnete uvnitř zamčené klece.

A zůstanete tam tři dny.

S mrtvolou.

V parném louisianském létě.

Bez klimatizace.

Sklouznu pohledem k tělu pokrytému mouchami, které se povaluje za mřížemi se zámkem. Knoflíky na košili Alberta Briscoea se napínají přes nafouklé zelenošedé břicho. A to břicho se *pohybuje*, rozvlňují ho plyny a červi prokousávající se masem pod tenkou kůží. Hnilobný smrad, bzukot hmyzu, pach sraček a chcanek, které mu vyšly z těla, no prostě hnus. A to nejsem nijak přecitlivělá. Ale zase vocaď pocaď. Mám zkrátka radši, když je mrtvola čerstvá. Posbírám si trofeje, udělám aranžmá a *mizím*, nepotřebuju se dívat, jak se roztéká.

A aby toho nebylo málo, teď se ještě ozve tiché zapraskání, jako když se trhá mokrá papír.

„To ne...”

Skoro slyším Alberta ze záhrobí: *Ale jo.*

„Ne, ne, ne...”

To víš, že se to stane. To máš za to, žeš mě zabila, ty zasraná bestie. Kůže se roztrhne a vysype se z ní hromada bílých

larev připomínajících těstovinovou rýži. Jenže poměrně dost těch těstovinek se pomalu, ale jistě sune směrem ke mně, protože hledají klidné místo, kde by dokončily další fázi svého životního cyklu.

„No, ty krávo.“ Na lepkavé kamenné podlaze své klece se zvednu na bobek a stočím se do klubička. Čelo tisknu ke kolenům, až mě z toho rozbolí mozek. Začnu si broukat a zkouším přehlušit okolní zvuky, najednou nesnesitelně hlasité. Melodie nabírá na síle, až mi z rozpraskaných rtů začnou sem tam vycházet i nějaká slova. *Není, kdo by tě pochopil, Kavko, netykavko...* zpívám si, ale po chvíli slova utichnou a melodie také.

„Slibuju, že už nebudu provádět žádný ohavnosti,“ řeknu, když mou písničku pohltí smítka prachu a šustění měňavých hmyzích křídýlek.

„Škoda. Já bych tvý ohavnosti určitě ocenil.“

Sametově hluboký hlas, jehož tóny rozehrává náznak irského přízvuku, mě vyleká. Hlavou narazím do železné příčky své stísněné cely, jak se snažím rychle dostat z dosahu toho muže, který vstoupí do tenkého proužku světla pronikajícího dovnitř skrz sklo úzkého okna zaneřádaného od much, a vlhký vzduch prořízne pár mých ostrých slov.

„Vypadá to, že máš trochu nepříjemnosti,“ řekne a na tváři se mu objeví křivý úsměv, zbytek postavy zůstává zahalený ve stínu. Udělá pár kroků směrem do místnosti, podívá se na mrtvolu, pak se sehne, aby si ji prohlédl zblízka. „Jak se jmenuješ?“

Už tři dny jsem neměla kafe. Ani nic k jídlu. Můj žaludek už se nejspíš obrátil naruby a vcucnul do své prázdnoty i další orgány. Hlasitý a zoufale hladový sbor vnitřního monologu se mě snaží přesvědčit, že to, co se ke mně sune, je doopravdy těstovinová rýže a určitě se dá jíst.

Na tohle fakt nemám nervy.

„Ten ti těžko odpoví,“ řeknu.

Muž se zasměje. „Myslíš? Stejně už vím, kdo to je. Albert Briscoe, Zrůda ze zálivu.“ Dlouze hledí na mrtvolu, načež obrátí svou pozornost ke mně. „Ale kdo jsi ty?“

Neodpovím a nehýbu se, zatímco on obezřetně a zamyšleně přechází kolem rohu klece, kde se choulím ve stínu, aby si mě lépe prohlédl. Když se přiblíží nejvíc, jak mu mříže dovolí, dřepne si. Snažím se schovat za rozčuchanými vlasy a poskládanými končetinami, ukážu mu jen oči.

A protože mám odjakživa *strašnou smůlu*, on je pochopitelně naprosto *k sežrání*. Krátké hnědé vlasy, rafinovaně rozčuchané. Výrazné rysy, které ale nejsou tvrdé. Křivý úsměv s dokonalými zuby a rovnou jizvou protínající horní ret, rty, které jsou vzhledem k mému současnému stavu až příliš lákavé, spodní o něco plnější než horní. Neměla bych myslet na to, jak ráda bych do něj kousla. Rozhodně ne.

Jenže myslím.

Ale pokud jde o mě, jsem jednoduše *odporná*.

Zauzlované vlasy. Oblečení špinavé od krve. Z pusy mi smrdí tak, že bych nejradši vůbec nevydechovala.

„Nejsi zrovna Albertův typ,“ sdělí mi.

„Co ty víš o tom, jaký je jeho typ?“

„Minimálně tolik, že ty seš na něj moc stará.“

Má pravdu. Ne že bych byla stará, je mi teprve třiadvaacet. Ale tenhle chlápek ví stejně dobře jako já, že na Albertův vkus je to příliš.

„A jakpak to víš?“

Mužův pohled sklouzne k mrtvole a po zastíněném obličejí mu přeběhne náznak odporu. „Protože se o tyhle věci tak trochu zajímám.“ Znovu se na mě podívá a usměje se. „Hádám, že ty taky, podle kvality toho nože, co mu trčí z krku. Damascénská ocel, ruční práce. Odkud ho máš?“

Povzdechnu si. Můj pohled se zastaví na těle a mém oblíbeném nástroji, načež si přitisknu tváře k pokrčeným kolennům. „Z Etsy.“

Zasměje se a já ve své ohrádce zvednu kamínek jen proto, abych ho vzápětí zase pustila na zem.

„Já jsem Rowan,“ řekne a natáhne ruku do klece. Podívám se na ni a jen hodím dalším kamínkem, a přestože nijak nedávám najevo, že bych se chystala jeho gesto přijmout, on ruku pořád drží napřaženou ke mně. „Možná jsi o mně slyšela. Přezdívací mi Bostonský řezník.“

Zavrtím hlavou.

„Masakrista...?“

I tentokrát zavrtím hlavou.

„Duch z východu...?“

Vzdychnu.

Všechna ta jména pochopitelně znám, to ovšem *on* nemusí vědět.

Ale srdce mi buší a pumpuje mi do žil splašenou krev. Jsem ráda, že nevidí, jak mi tváře hoří karmínovým plamenem. Víím *přesně*, jak mu říkají, a taky vím, že máme jedno společné – i on je lovec, který si vybírá to nejhnusnější, co se kdy vyhrabalo z nejhlubších pekel společnosti.

Rowan konečně stáhne svou ruku z klece a jeho úsměv mírně zvadne. „Škoda, myslel jsem, že mě má jména předcházejí.“ Plácne se rukama do kolen a vstane. „No, tak já už budu muset jít. Rád jsem tě skoro poznal, bezejmenná zajatkyň. Hodně štěstí.“

Rowan se naposledy letmo usměje, otočí se a zvolna míří ke dveřím.

„Počkej! Počkej. *Prosím*.“ Vyskočím na nohy a chytím se studených mříží právě v okamžiku, kdy překračuje práh. „Sloane. Jmenuju se Sloane. Vřetenou slepoty.“

Na chvíli se mezi námi rozhostí ticho. Prostor vyplňuje jen bzučení much a zvuky doprovázející neúnavnou práci červů požírajících tlející maso.

Rowan otočí hlavu a jedním okem se podívá přes rameno. A v mžiku se ocitne přímo přede mnou, pohybem tak rychlým,

až se leknu a uskočím od mříží, on mě ale stihne chytit za ruku a začne jí mocně třást.

„No, nekecej. Já to věděl! Věděl jsem, že jsou úplně mimo. Bylo mi jasné, že to bude ženská. Vřetenem slepoty! Skvělý jméno. Spletený vlasce, oční bulvy. Úžasný. Já tvou práci strašně obdivuju.“

„Mm...“ Rowan mi pořád ještě třese rukou, přestože se ji snažím vyprostit. „No... tak teda... díky...?“

„To jméno sis vymyslela sama? Vřetenem slepoty?“

„Jo...“ Vytrhnu ruku ze sevření toho přehnaně nadšeného Ira a o kousek ustoupím. V jeho úsměvu čtu něco jako úžas, a kdyby mi tváře nepokrývalo šedesát vrstev špíny, určitě by viděl, jak zrudly podruhé. „Nepřipadá ti to trapný?“

„Ne, je to perfektní. Masakrista je trapný. Vřetenem slepoty je dost hustý.“

Pokrčím rameny. „Zní mi to trochu jako jméno nějakého podřadného superhrdiny.“

„Je to určitě lepší, než když ti něco vymyslí orgáni. Věř mi.“ Rowan přesune pohled k mrtvole a zase zpátky ke mně, hlavu má mírně nakloněnou. „Ale nemůžu se nezeptat. Jak je možný, že seš v kleci, když on tady leží a je do něj zapíchnutá tvoje kudla? Probodla jsi ho snad skrz mříže?“

Sklopím oči ke svému původně bílému tričku a špinavému otisku podrážky, který překrývá cákanec krve. „Asi by se dalo říct, že se mi nepovedlo načasování.“

„Hmm,“ přikývne Rowan vážně. „Taky se mi to jednou dvakrát stalo.“

„Chceš říct, že jsi taky byl zavřený v kleci s mrtvolou a pochodující pěchotou těstovinové rýže?“

Rowan se rozhlédne po zemi kolem a zamračí se. „Ne. To úplně ne.“

„To jsem si myslela,“ zamumlám s unaveným povzdechem. Otřu si ruce do špinavých džínových kraťasů a udělám ještě krok dozadu, trochu vystrčím bok. Tenhle vetřelec, který

nejspíš nehodlá dělat nic než oddalovat mou pomalou smrt hladem, už mě začíná štvát. Zjevně bude trochu magor a ani se nijak zvlášť nehrne do toho, aby mě odtud dostal.

Nejspíš nemá smysl to prodlužovat.

„Takže...?“

„Těstovinová rýže dělá celkem pokroky,“ vysloví Rowan spíš pro sebe než ke mně, jeho pohled zůstává upřený na zástup drobných bílých červů mířících mým směrem. Když odlepí oči od podlahy, zadívá se na mě s dychtivým úsměvem.

„Nešla bys na oběd?“

Změřím si ho pohledem a ukážu na své zakrvácené tričko s potiskem boty. „Jestli nechceš, abychom tam odtud šli rovnou do basy, tak... spíš asi ne...?“

„Jasně,“ zamračí se a vykročí k Albertově mrtvole. Prohrábne kapsy, ale nic nenajde. Pak vzhledne k nafouklému krku, vítězně vypískne a vytáhne z něj můj nůž, načež trhne za stříbrný řetízek, jehož články pod náporem jeho síly rychle praskají. Zvedne se, usměje se na mě a rozevře dlaň, v níž spočívá klíček.

„Dej si sprchu. Najdu ti něco na sebe. Pak to tady podpálíme.“

Rowan odemkne dveře a natáhne ruku do stínu mé klece.

„Tak pojď, ven z klece, Kavko. Dal bych si něco na grilu. Co ty na to?“

KKDO SI HRAJE, NEZLOBÍ

Rowan

Vřetenem slepoty.

Sedím u stolu s *Vřetenem slepoty*. To mě poser.

Je to holka. A je zatraceně *nádherná*.

Havraní vlasy. Hřejivý oříškový oči, pihy rozetý po tvářích a drobný nosík, kterej jí trochu zčervenal. Odkáže si, dlouze si lokne piva, ale pak se na sklenici zamračí a odstrčí ji.

„Je ti blbě, co?“ odhaduju.

Věnuje mi ostřej pohled a pak se rozhlídne po interiéru bistra. U každýho stolu se zarazí jen na chvíli a pak se hned posune k dalšímu. Sloane bude asi krapet nervózní.

Což se ale dá pochopit, vzhledem k situaci.

„Je jasný, že za tři dny v tý hnusný díře zaplatím. Ještě štěstí, že jsem tam měla vodu.“ Sáhne po držáku na ubrousky a jeden si vytáhne, aby se vysmrkala. Její oči znovu najdou mý, ale dlouho nezůstanou. „Díky, žes mě odtamtud dostal.“

Pokrčím rameny, usrknu piva a mlčky sleduju, jak pohledem zaletí k servírce, která vychází z kuchyně s objednávkou pro jeden ze stolů. Sloane si vyžádala box uprostřed u okna. Když nás hosteska uváděla, hned na něj ukázala. Teď už chápu proč. Stojí přesně uprostřed mezi hlavním vchodem, nouzovým východem u záchodů a kuchyní.

Je takhle opatrná pořád, nebo ji jen rozhodil pobyt v Albertově kleci? Nebo je to kvůli mně?

Dělá dobře, že si dává bacha.

Dál na svou společnici civím, využívám příležitost, že ji můžu nepokrytě zhodnotit, zatímco pokukuje po restauraci. Sloane si přehodí vlhký vlasy přes rameno a můj pohled sklouzne na její hrud, jako každý dvě minuty už od chvíle, kdy vyšla z koupelny Alberta Briscoea v tričku Pink Floyd a bez podprsenky.

Bez podprsenky.

Ta myšlenka mi drnčí v mozku jako kostelní zvony ve slunečným nedělním ránu.

Její tělo má ladný křivky a přitom je silný a s tím ukradeným oblečením zjevně provádí nějaký kouzla, protože by rozhodně nemělo vypadat ani trochu sexy vzhledem k tomu, že pochází z Briscoeovy skříně. Dokonce i jeho džíny jí sluší, lemy dlouhých nohavic má srolovaný ke kotníkům a širokej pas staženej dvěma červenýma kapesníkama svázanýma do provizorního pásku. Spodek trička si zauzlovala, takže jí sahá jen do pasu, a když se s vyčerpaným povzdechem opře o lavici boxu, mrkne na mě proužek kůže a piercing v pupíku.

Bez podprsenky.

Musím se sebrat. Civím tady na Vřeteno slepoty. Kdyby mě přistihla, nejspíš by mi vymáčkla oči z důlků a uškrtila mě vlascem dřív, než bych stihl říct *bez podprsenky*.

Sloane zakrouží ramenem, což mý odhodlání přestat myslet na to, že je *bez podprsenky*, nijak neposílí. Prsty nahmatá kloub a tvář jí zkříví drobná vráska bolesti. Podívá se mi do očí a zamračí se.

„Kopl mě,“ odpoví na mou nevyslovenou otázku s rukou položenou na bolavém místě. „Jak jsem padala do tý klece, narazila jsem do ní ramenem.“

Pod stolem sevru ruce v pěsti a krev v žilách mi rozproudiví vztek. „Hajzl.“

„No, bodla jsem ho do krku, takže jsem si to nejspíš zasloužila.“ Sloane si sklouzne dlaní po paži a popotáhne, nos

se jí při tom nakrčí. Je sakra *nádherná*. „Než sebou seknul, stihl mě tam ještě zavřít. Dokonce se smál.“

Servírka nese dva talíře žeber a další s hranolkama a Sloane se na ni hladově dívá. Když talíře přistanou před ní, usměje se a vedle rtu se jí objeví dolíček.

Poděkujeme servírce, která ještě chvilku postává u stolu, než se Sloane ozve a dá jí vědět, že máme všechno, co potřebujeme. Jakmile žena odejde, Sloane se ušklíbne a dolíček se ještě o něco prohloubí. „Neříkej mi, že se ti tohle stává tak často, že už to ani nevnímáš. To by bylo deprimující.“

„A co...?“

Sloane střelí pohledem k servírce a já sleduju, jak se dívá za tou ženou, která se ještě přes rameno usměje směrem k našemu stolu. „Ty to fakt *nevnímáš*. Jakože *vůbec*.“ Sloane zavrtí hlavou a z talíře si odlomí kouřící žebro. „Tak se připrav, hezoune. Můj žaludek poslední tři dny trávil sousední orgány a já teď tyhle žebra sežeru tak, jak se na dámu rozhodně nesluší.“

Neřeknu nic, nedokážu přestat zírat na její dokonalý zuby, když odtrhává kus horkýho masa od šedý kosti. Do koutku úst jí sklouzne kapka barbecue omáčky, po který se vymrští jazyk, a já bych nejradši zdechnul.

„Takže...“ Odkášlu si a doufám, že se mi nezlomí hlas. Sloane svraští obočí a znovu se zakousne do masa. „Jak to, že si neříkáš Kavka?“

„Co?“ Jeden konec žebra si strčí do pusy, vysaje všechno maso až od kosti a tu si pak prstama ulepenýma od omáčky zase vytáhne. Stačí mi jeden pohled na ty vcucnutý tváře a péro se mi opírá o zip.

Představ si, co všechno by s tou pusinou dokázala.

Napiju se piva a sklopím oči do talíře. „Tvoje přezdívká,“ odpovím, než se pustím do žebra, jen abych rozptýlil některý části těla, který se začínají dost naléhavě dožadovat toho, co chtějí. „Proč sis nevybrala něco s kavkou? Máš černý vlasy, jsi

plachá, zpívala sis tu písničku... Hádal bych, že ji máš z dětství... Slyšel jsem ji z té klece.“

Sloane na chvíli přestane kousat a prohlíží si mě, palcem si zamyšleně přejede přes spodní ret. Je to poprvé, co se na mě fakt dívá, a ten pohled se mi zarývá až do lebky. „To je pro mě,“ odvětí. „Vřeteno slepoty je *pro ně*.“

Sloaniny oči potemněly a stačil okamžik, aby se ze sexy vyhladovělý krásky s červeným nosíkem proměnila v bezcitnou a neúprosnou vražedkyni.

Přikývnu. „Chápu.“

A možná jsem jediný.

Sloane na mě bezostyšně a upřeně kouká. „O co ti jde, hezouně?“

„O co mi jde?“

„Slyšels mě. Objevíš se u toho parchanta doma, pustíš mě z jeho klece, spálíš mu barák a vezmeš mě na žebra a pivo. A já o tobě vlastně nic nevím. Tak o co ti jde? Proč jsi byl u Briscoea?“

Pokrčím rameny. „Přišel jsem mu usekat hnáty a vychutnat si jeho bolestně pomalou smrt.“

„Ale proč sis vybral zrovna jeho? Boston je trošku z ruky. Jsem si jistá, že tam u vás se najde dost drogových dealerů a všemožných mizerů, co by tě zabavili, než aby ses trmácel takovou dálkou kvůli jednomu hovadu.“

Vzduch zhoustne tíživým tichem, oba se zarazíme v půlce pohybu žeber k puse. Sloanina tvář zvadne a já se musím potutelně usmát.

„Takže ty *moc dobře* víš, kdo jsem.“

„*Panebože*.“

„Ale víš. Víš, co rád lovím ve svém rájónu. Jak dlouho už mě sleduješ?“

„Aby ses neposral.“

Chechtám se a Sloane si opře čelo o ohnutý zápěstí, v lepavých prstech pořád ještě svírá žebro. „Kterej z mých kousků

je tvůj nejoblíbenější?“ zeptám se. „Ten chlápek, co jsem ho stáhl z kůže a přivázal k přídi lodi ve starém přístavu? Nebo... co tamten, jak jsem ho pověsil na jeřáb? Ten byl celkem populární.“

„Už teď je mi jasný, že seš *nejhorší*.“ Sloane drží ruce zvednutý v marný snaze schovat ten plamen červeně, co jí rozpaluje tváře. Její oříškový oči tančí navzdory tomu, jak se na mě snaží dívat. „Chci zpátky do Briscoeovy klece.“

„Tvý přání je mi rozkazem.“

Podívám se ke stanovišti obsluhy a zvednu ruku na servírku, který trvá asi tak vteřinu, než si mě všimne, a se zářivým úsměvem se vydá k nám.

„Rowane...?“

„Co? Říkalas, že chceš zpátky k Briscoeovi, tak se tam vrátíme.“

„Dělám si prdel, ty psychopate –“

„Neboj se, Kavko. Rád tě odvedu zpátky do tý smradlavý klícky. Požár určitě přežila. Myslíš, že tam zůstaly i nějaký larvičky? Jestli jo, můžeš je vybrat z popela.“

„Rowane –“ Sloane mě chytne rukou za zápěstí, její prsty se mi přilepí na kůži. Při tom dotyku dostanu elektrickou ránu. Propadá panice, vidím jí to v očích a náramně se bavím.

„Děje se něco, Kavko?“

Rozzářená servírka se zastaví u našeho stolu. „Dáte si ještě něco?“

Nespouštím ze Sloane oči, jen zvednu obočí nad tím, jak nervózně téká pohledem mezi mnou a východy. „Dáme si ještě dvě piva, prosím,“ odpovím. Sloanin pohled ztverdne a její oči se přivrou do úzkých štěrbin.

„Hned to bude.“

„Vždyť to říkám,“ zabručí Sloane a odlepí prsty od mého tepu. „*Nejhorší*.“

Usměju se na ni. Sloaniny oči ten úsměv zachytí a její pohled změkne, i když poznám, že nechce. „Jednoho dne mě

budeš milovat,“ zašeptám spokojeně, když ke mně zvedne oči. Jazykem pomalu slíznu omáčku, kterou mi nechala na kůži. Sloaneiny oči se ve vlídném odpoledním světle pronikajícím okny bistra zalesknou a dolíček vedle rtu naznačuje, že si to i přes veškerou zatvrzelost užívá.

„To těžko, Řezníku.“

Uvidíme, sdělím jí úšklebkem.

Její tmavý obočí se na chvíličku zvedne, jako by mi odpovídalo, že výzvu přijímá. Pak se Sloane zaměří na jídlo. „Pořád jsi mi neodpověděl na otázku ohledně Briscoea.“

„Ale jo, odpověděl. Usekat hnáty. Vychutnat si bolest.“

„Ale proč zrovna on?“

Pokrčím rameny. „Nejspíš ze stejného důvodu, proč sis ho vybrala ty. Byl to sráč.“

„Jak víš, že tohle byl můj důvod?“ zeptá se Sloane.

„A co jinýho?“ odvětim a opřu se předloktími o hliníkovou hranu plastového stolu. Sloane zvedne bradu a předstírá nesouhlas.

„Možná jsem si ho vybrala pro jeho krásný oči.“

Vyprsknu smíchy a vezmu do ruky další žebro. Ticho mezi námi nechám doznít a zakousnu se. Teprve potom promluví. „To ale není důvod, proč jim vydloubáváš oči.“

Sloane si mě prohlíží s nakloněnou hlavou, oči jí září. „Ne?“

„Ne. Rozhodně ne.“

„A proč to teda dělám?“

Pokrčím rameny, nedokážu se setkat s jejím pohledem, i když mě k tomu vybízí. „Třeba proto, že jsou to okna do duše?“

Sloane si odfrkne, a když se na ni podívám, vrtí hlavou. „Spíš by se hodilo ‚vychovaný krkavec i pánu oči vyklove‘.“

Teď nakloním hlavu i já, snažím se rozluštit, co tím asi myslí. O Sloane se toho ví hrozně málo, nebo se toho aspoň hrozně málo dostává na veřejnost. Zaměřuje se na jiný

sériový vrahy a nechává po sobě složitě naaranžovaný místa činu. A to je v podstatě všechno. Veškerý teorie, který se FBI o Vřetenu slepoty zatím podařilo vypočítat, jsou naprosto kraviny. Podle toho, co jsem se dočetl, nemají ti formalističtí a předvídatelní tupci nejmenší tušení, že ten nepolapitelný mstitel je ženská. Neznám její minulost ani motivaci a ani nechápu její poznámku. O nic z toho se zatím se mnou podělit nechce.

Hned v první chvíli, kdy jsme se setkali, ve mně vzbudila zvědavost, foukla do žhavých uhlíků. A teď zažehla první plamínek.

Chci to vědět. Chci znát pravdu.

A možná chci, aby ona zase byla zvědavá na mě. „Vědělas, že jsem zabil Tonyho Watsona, Příšeru z přístavu?“ zeptám se.

Pomalým pohybem odtáhne sklenici s pivem od pusy, upírá na mě oči. „Tos byl ty?“

Přikývnu.

„Myslela jsem, že se dostal do potyčky s někým, koho chtěl oddělat.“

„To není zas tak daleko od pravdy. Dostal se do potyčky a rozhodně mě chtěl oddělat, jen se mu to nepovedlo.“ Ten sráč Watson. Mlátil jsem ho, až mu praskla lebka a jeho tělo se celý třásl, a pak jsem se díval, jak se mu skrz ulámaný zuby a popraskaný rty křečovitě dere ven poslední krvavej, chrčivej výdech. Když se přestal cukat, nechal jsem ho v té uličce krysám.

Nebylo to hezký. Nebylo to elegantní. Žádný aranžmá, nic chytrýho. Bylo to zvířecí a surový.

A já si to užíval *do poslední vteřiny*.

„Watson nebyl zas takovej tupec, jak jsem myslel. Všiml si, že ho sleduju. Počíhal si na mě.“

„Mmm,“ ozve se Sloane se sevřenými rty. „To je pech.“

„Co? Že mě nedostal první? To od tebe není hezký, Kavko. Teď jsi mě ranila.“

„Ale ne,“ řekne se smíchem. „Já jen, že jsem pro něj měla fakt bezva plán. Těla jeho posledních pěti obětí už jsem měla vyznačený na mapě v pavučině,“ pokračuje. Její ulepený prsty tančí vzduchem, kreslí nějaký vzor. Ani nezvedne oči. Jako by to, co ze sebe právě vyklopila na stůl mezi nás, vůbec nebylo zásadní.

Mapa. V pavučině.

„Ne že by to nebylo jedno. Těm pitomcům z FBI to stejně vůbec nedochází. Ale i tak... jsi mi to prostě zkazil,“ stěžuje si Sloane, aniž by vzhlédla od další kosti, kterou vyrvala z mrtvoly před sebou. Zvedne maso ke rtům a zalije ho těžkým povzdechem. „Asi bych ti měla být vděčná. Možná jsem Watsona taky podceňovala. Vzhledem k tomu, s jakou lehkostí mě dostal do klece ten chcípák línej Briscoe, kdo ví, jestli bych se Watsonovi ubránila tak dobře jako ty.“ Její zářivý, jedinečný oči mě najdou mezi pramínky havraních vlasů, který jí spadly do čela, a ten okouzlující pohled rozpaluje mou zčernalou duši. „Mimochodem, takovýhle přiznání mi působí fyzickou bolest. Ale ne aby ti to stouplo do hlavy, hezoune.“

Mými rty pohne úsměv. „Vidíš, líbím se ti.“

„Zrovna jsem řekla, ať si Watsona nenecháš stoupnout do hlavy. A pro tvý hezounství to platí taky,“ obrátí Sloane oči v sloup, jedno víčko se jí při tom zachvěje. „A stejně to moc dobře víš.“

Můj úsměv se ještě trochu rozšíří, než ho schová za okraj sklenice. Díváme se na sebe, až Sloane uhne pohledem, a to zvláštní spojení přeruší, po pihovatých tvářích se jí rozleje trocha barvy. „No, tys zase dřív než já dostala Billa Fairbankse, takže jsme si beztak kvit,“ řeknu.

Sloane vykulí oči a hustý tmavý řasy kmitají skoro až k obočí. „Tys po něm šel?“ zeptá se, takže kývnu a zvednu jedno rameno. Štvalo mě, že mi Fairbanks proklouznul, i když mi ho vyfouklo Vřeteno slepoty, v jistém smyslu můj idol. Ale teď? Když jsem poznal ženu, co splítá pavučiny?

Klidně bych s ní prohrál znovu, jen abych viděl, jak jí oči svítí hrdostí. Možná i víckrát.

Okraj Sloanina spodního rtu se ohne mezi zuby, jak se snaží udržet škodolibej úsměv v jejich ostrém stisku. „Netušila jsem, že sis vyhlídl Fairbankse.“

„Sledoval jsem ho dva roky.“

„Fakt?“

„Chystal jsem se na něj rok předtím, než jsi ho dostala ty, jenže se odstěhoval, než jsem měl příležitost. Trvalo mi několik měsíců ho zas najít. A pak měl najednou kousky těla navlečený na vlasci a vydloubnutý bulvy.“

Sloane se nesouhlasně nadechne, ale já vidím, jak v těch unavených očích probleskne jiskra. Trochu se na sedačce zavrtí a narovná. „Já jsem mu je *nev*ydlobla, Řezníku. *Vytrhla* jsem je. Jemně. Jako *dáma*.“ Sloane si strčí prst do pusy, přitiskne si ho na tvář a chytí mezi rty, aby ho vzápětí s mlasknutím prudce vytáhla. „Takhle.“

Zachechtám se a Sloane mě obdaruje zářivým úsměvem. „Aha, promiň.“

Sloane sklopí oči ke stolu, ale pak znervózní a pohledem přelítne místnost. Vezme si pár hranolek, očima těká mezi hosty a východy a pak odstrčí talíř s žebry k okraji stolu.

Vezme roha.

A jestli to udělá, už ji nevidím. O to se určitě postará.

Odkáshu si. „Slyšelas něco o tý sérii vražd v národních parcích v Oregonu a Washingtonu?“

Sloanina pozornost se vrátí ke mně, měří si mě přimhouřenýma očima. Mezi tmavým obočím se jí objeví tenká vráska. Místo odpovědi jen mírně zavrtí hlavou.

„Vrah je jako přízrak. Hodně produktivní. Precizní a hodně, hodně opatrnější,“ popisuju dál. „Nejradši má turisty. Lidi, co táboří. Nomády, co nemají v jeho rajónu moc kontaktů. Nejdřív je mučí a pak tělo vždycky nechá někde v hustém lese otočený k východu, na čele udělá křížek.“

Sloane se pod tenkou maskou zachvěje. Někde uvnitř je dravec a ten teď ucítil stopu. Skoro vidím myšlenky, co jí běží hlavou.

Tyhle drobnosti jsou znamení pro každého talentovaného lovce.

„Kolik jich zatím zabil?“

„Dvanáct, i když jich může být víc. Ale zatím se o tom moc nemluví.“

Sloane svraští čelo. V zelenozlatavých hlubinách jejích oříškových očí jiskří. „Proč? Aby se nevyplašil?“

„Nejspíš.“

„A jak o něm víš ty?“

„Stejně jako jsi ty věděla, kdo je Zrůda ze zálivu. Protože se o tyto věci zajímám,“ mrknu na ni. Sloanin pohled se zastaví na mých rtech, krátce spočine na jizvě a pak se vrátí k mým očím. Opřu se předloktíma o stůl a nakloním se k ní. „Co bys řekla na přátelský utkání? Kdo vyhraje, ten ho zabije.“

Sloane se opře o polštář vinylový sedačky a prsty s rudě nalakovanými nehtama bubnujou do stolu. Dlouho se mlčky kouše do rozpraskaného spodního rtu a zamyšleně zkoumá můj obličej. Cítím její pohled na kůži. A pak i někde pod ní. Vzbuzuje ve mně pocit, za jakým se odjakživa ženu, ale nikdy ho nedosáhnu.

Riziko nikdy nebylo dost velký, abych měl strach. Uspokojení nikdy nebylo dost silný, aby mě nasýtilo.

Až doted’.

Prsty se zastaví.

„Jaký utkání?“ zeptá se Sloane.

Mávnou na servírku, a když se na mě podívá, gestem naznačím, že zaplatím. „Bude to taková hra. Zajdeme na zmrzku a probereme to.“

Když se na Sloane znovu podívám, můj úsměv je spikle-neckej.

Prohnanej a dychtívej.

... Zlomyslněj.

„Víš, co se říká, Kavko. Tak dlouho se chodí se džbánem pro pivo, až se oko vytrhne,“ zašeptám. „A pak teprve začíná sranda.“

 BEZ HLASU

Sloane

O rok později...

Nutkání.

Začíná jako svědění. Dráždění pod kůží. Ať dělám, co dělám, ten ustavičný šepot uvnitř nedokážu utišit. Vplíží se mi do mysli a už mě nepustí.

Stává se z něj bolest.

Čím déle ho popírám, tím hlouběji mě vtahuje. Do propasti.

Musím ho zastavit. Udělám cokoli.

Jenže zabírá jediné.

Zabít.

„Musím se dát dohromady,“ zamumlám, když se dneska už popadesáté podívám na záložní telefon. Palcem přeježu po hladkém skle a znovu si prohlédnu krátkou výměnu zpráv s jediným uloženým kontaktem.

Řezník, stojí pod fotkou, kterou jsem si vybrala na Rowanův profil – párek napíchnutý na grilovací vidličce.

Rozhodnu se v duchu nerozvádět všemožné důvody, proč se mi zamlouval zrovna tenhle obrázek, a místo toho si představuji, jak mu tu vidličku zabodávám do ptáka.

Vsadím se, že ho má hezkýho.

Stejně jako všechno ostatní.

„Kristepane. Potřebuju pomoc,“ syкну.

Z myšlenek mě vytrhne muž na nerezovém stole zmítající se v poutech, která drží jeho zápěstí a kotníky, hlavu a trup, stehna a paže. Marné prosby vězní v rozšklebené rybí hubě těsný roubík. Možná jsem to s tím přivazováním přehnala. Těžko někam odejde. Ale to pleskání masa o ocelový povrch mě dráždí, svědění přerůstá v kousavou trýzeň drásající šedou kůru mozkovou.

S telefonem v ruce se odvrátím a procházím několik málo zpráv, které jsme si s Rowanem vyměnili během roku, který uplynul ode dne, kdy jsme se seznámili a odstartovali naši nepochybně šílenou soutěž. Je možné, že mi v našich strohých rozhovorech za posledních dvanáct měsíců něco uniklo? Nějaký náznak, jak má hra vypadat? Abych se mohla nějak líp připravit? Nemám ponětí a už mě z toho pekelně bolí hlava.

Zamyšleně dojdou ke dřezu, z poličky sundám ibuprofen, položím si telefon na pracovní desku a do rukavice si vymáčknu dvě tablety. Pak si pročítám textové zprávy ze začátku týdne, i když bych je nejspíš dokázala odříkat z paměti.

Podrobnosti napíšu v sobotu

Jak můžu vědět, že si
nedáš náskok, abys tohle
kolo vyhrál?

Asi mi budeš muset věřit...

To je pěkně uhozený

A zábavný! Počkej, víš, co je
zábava, ne...?

Sklapni

Chceš říct sklapni, HEZOUNE?

V sobotu! Hlídej si telefon!

A přesně to dělám. Telefon jsem po většinu dne nepustila z ruky a teď je 20:12. Tikání obřích nástěnných hodin, které mám připevněné naproti stolu popravdě jen proto, aby ještě víc mučily mé oběti, teď mučí *mě*. Každé cvaknutí mi vibruje v lebce. Každá vteřina mě pálí v žilách.

Ani jsem si neuvědomovala, jak moc se na naši hru těším, tak moc, že už nedokážu myslet na nic jiného.

Když pustím kohoutek a voda začne bubnovat do nerezového dřezu, muž na stole sebou polekaně škubne. „Klídek,“ houknu přes rameno, zatímco se sklenice plní. „Ještě jsme si nic neužili.“

Kňourání a fňukání, tlumené prosby. Jeho strach a nářek mě vzrušuje a rozčiluje zároveň, a tak spolknou ibuprofen, na jednu vypiju všechnu vodu a prázdnou sklenici s hlasitým bouchnutím postavím na pracovní desku.

Znovu se podívám na telefon. 20:13.

„Doprdele.“

V kapse mi zavibruje můj normální telefon a já ho vytáhnu, abych se podívala na notifikaci. *Lark*. Ve zprávě je jen emoji nože a otazník. Místo abych jí odepsala, vytáhnu z kapsy sluchátka AirPods a zavolám jí, abych měla volné ruce na práci.

„Ahoj, zlato,“ ozve se hned po prvním zazvonění. „Už se ti ozval ten Řezník?“

Chvilku si vychutnávám její hlas působící jako letní slunce, než z plic vypustím těžký vzdech. V dobách, kdy se má mysl propadá do nových dimenzí temnoty, je kromě mých zlovolných ručních prací Lark Montagueová to jediné na světě, co dává smysl.

„Ještě ne.“

Lark zamyšleně broukne. „Jak to zvládáš?“

„Jsem na nervy.“ Na druhém konci linky se ozve soucitné mmm, ale jinak Lark vyčkává. Netlačí na mě ani nevyjadřuje svůj názor na to, co bych měla nebo neměla dělat. Jen poslouchá. A slyší mě tak jako nikdo jiný. „Nevím, jestli to celý není naprostá hovadina, chápeš? Nemůžu říct, že bych Rowana znala. Nechci udělat něco neuváženého nebo impulzivního.“

„Co je špatného na impulzivité?“

„Je to nebezpečný.“

„Ale taky zábavný, ne?“

Ze sevřených rtů mi vyjde tenká nitka vzduchu.

„Možná...“

V uších se mi rozléhá její zvonivý smích, když mířím k řádám naleštěných nástrojů rozložených na pracovní desce. Ve světle zářivek se lesknou nože, skalpely, šrouby a pily.

„No... a to, čemu se teď věnuješ pro zábavu...“ řekne Lark a pak se odmlčí, jako by viděla, jak zvedám skalpel a prohlížím si ho. „Je to pro tebe pořád ještě *dost* zábavný?“

„Asi jo,“ pokrčím rameny. Odložím si nástroj na stojan vedle chirurgických nůžek, balíčku gázy a šicí soupravy. „Ale mám pocit, že tomu něco chybí, víš?“

„Kvůli tomu, že FBI nechápe nápovědy, který jim necháváš na vlascích?“

„Ne, to jim jednou dojde, a když ne, pošlu jim anonymní dopis. *Podívejte se do těch pavučin, idioti vymaštění.*“

Lark se pohrdavě zachichotá. „Ty soubory jsou v počítači,“ odcituje film *Zoolander*. Snad v každé situaci dokáže vysypat náhodnou, ale relevantní filmovou hlášku.

Zahihňám se, zatímco se Lark směje svému vtipu a její záře proniká do chladného prostoru mého upraveného kontejneru, jako by se zapojila do jeho elektrického obvodu. Chytím okraje vozíku s nástroji a popoжду s ním blíž ke svému

zajatci. Lehkovážnost našeho hovoru se vytrácí. „Ta soutěž mi připadá... inspirativní, nejspíš. Takový dobrodružství. Už dlouho jsem se pro nic takhle nenadchla. A myslím, nebo spíš *doufám*, že kdyby mě Rowan chtěl zabít, už by to zkusil. Nevím proč, a možná právě to je ze všeho nejvíc neuvážený a impulzivní, ale mám dojem, že to cítí stejně jako já, že hledá něco, co mu přinese úlevu, který je čím dál těžší dosáhnout.“

Lark znovu zamručí, ale tentokrát je ten zvuk hlubší, temnější. Mluvila jsem s ní o tom už dřív. Ví, jak na tom jsem. Pocit úlevy s každým dalším zabitím slábne. Nevydrží tak dlouho. Něco mi *chybí*.

A přesně proto mám teď na stole tohohle sráče.

„A co ten nepolapitelný zabiják ze západního pobřeží, o kterém ti říkal Rowan? Podařilo se ti o něm něco zjistit?“

Zamračím se, jehličky bolesti mi z hlavy prostupují do očí. „Ani ne. Četla jsem o jedné vraždě, která by možná mohla být jeho. Turista zabitý v Ainsworth Parku, dva měsíce zpátky. Ale nepsalo se tam nic o křížku, jak mi vyprávěl Rowan. Možná má pravdu, možná úřady nic nepouštějí, aby vraha nevyplašily.“ Muž na stole přes roubík zakvílí a já udeřím dlaní do vozíku, až nástroje zacinkají. „*Drž hubu*, sakra, chlape. Fňukáním si nepomůžeš.“

„Ty máš ale dneska náladičku, Sloaney. Určitě nejseš –“

„*Ne*.“ Ví, na co se chce Lark zeptat, ale nejsem ve špatné spirále. Neztrácím kontakt s realitou. Neztrácím kontrolu. „Jakmile ta soutěž oficiálně začne, budu v pohodě. Jen potřebuju znát podrobnosti o prvním cíli, chápeš? Čekání nesnáším. Potřebuju se jenom trochu uklidnit, to je celý.“

„Hlavně buď opatrná.“

„Jasně, vždycky,“ ujistím ji, zatímco se s odsávačkou blížím k muži, který se snaží vyprostit z nemilosrdně utažených popruhů. Stisknu vypínač a zoufalé kňučení toho chlapa nabere na výšce. Jeho kůži pokrývá tenká vrstva potu. Snaží se

vrtět hlavou, z vrásčitých koutků vytřeštěných očí mu vytékají slzy, jazyk zoufale tlačí do roubíku zaklíněného v ústech. Přimhouřenýma očima si prohlížím jeho napjatou tvář, zoufalství prosakující póry jako pižmo.

„Máš tam dneska nějakýho vzácnýho hosta, co?“ odtuší Lark, když se jeho panika přes telefon donese až k ní.

„To teda jo.“ Kovová rukojeť mého oblíbeného skalpelu značky Swann-Morton mě přes latexové rukavice chladí na konečcích prstů jako uklidňující polibek na rozpálené kůži. Hlas se mi ztenčí soustředěním, když pečlivě umístím ostří těsně pod mužův ohryzek. „Naprostý odpad.“

Nabroušeným hrotem čepele zajedu do kůže a pak přitlačím, držím rovnou linii a vedu ji skrz maso. Ten nebožák řve do silikonové koule zaseknuté mezi zuby.

„Takhle vypadají důsledky tvých činů, Michaeli.“ Otrhu krev, která se řine podél řezu. „Chceš si na netu povídat s nezletilýma klukama? Ukazovat jim fotky svého scvrklýho ptáka? Lákat děti ze sousedství na štěňátka a sladkosti? Když tak rád mluvíš, vezmu ti nejdřív hlas,“ oznámím Michaelu Northmanovi a zatlačím skalpel do prázdnoty rozštěpeného masa na jeho krku, abych mohla provést druhý, hlubší řez a dostala se k ventrikulárním řasám a hlasívkám. Odsávačka s bubláním sbírá jeho krev přes ventil, který držím ve volné ruce.

„A pak ti vezmu prsty za všechny hnusný zprávy a výhrůžky, který jsi kdy poslal, a narvu ti je do prdele. Když budeš mít kliku, přestane mě to bavit a zabiju tě dřív, než se dostaneme k prstům na nohách.“

„Ježíši, Sloane,“ zachichotá se v telefonu Lark. „Víš ty co? Podle mě bys do tý soutěže s Řezníkem jít měla. Máš v sobě dost nahromaděný agrese, měla bys to ze sebe dostat, holka.“

Jo, s tím nemůžu než souhlasit.

Pracovnou se nesou poslední tlumené výkřiky Michaela Northmana, když se loučím se svou nejlepšší kamarádkou,